

LBRIS

We know
books

Călătorie în lumea culorii

CLEMENTINA ORANIA GAVRILĂ

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2026

LEBRIS

We know books

CUPRINS

Jurnal de călătorie.....	11
Cum arta trăiește prin pasiune și disciplină	31
Vise în culoare	47
Inspirația pe care o poate naște un atelier.....	59
Din spatele aparatului în spatele scenei.....	85
Metamorfoza interioară.....	99
Epilog	117
Mulțumiri	121

Acesta este un vis.

*Nu doar unul care se naște noaptea,
în liniște, ci unul care mă însoțește ziua, ca o melodie pe
care o fredonez fără să-mi dau seama.*

CLEMENTINA ORANIA GAVRILĂ

LBRIS

We know
books

Ferris A.V. 2019

JURNAL DE CĂLĂTORIE

*Începutul aventurii și descoperirea
universului acvarelei*

*Muzeul „Prima Școală Românească” din Brașov, aflat în
incinta Bisericii Sfântul Nicolae din Brașov.*

La început, totul era doar un fior tăcut, aproape neînțeles. Eu, inginer, lobișnuită să caut precizia și logica în fiecare lucru, am întâlnit pentru prima dată arta lui Ágnes Veronika Ferencz și am simțit un fel de șoc: cum poate un gest atât de simplu, o culoare, un simbol să mă oprească din ritmul meu calculat și să mă facă să simt cu o intensitate neașteptată? La început, nu știam dacă era doar fascinație sau dacă, într-un fel, descopeream ceva despre mine înșami.

Cu timpul, fascinația s-a transformat în recunoaștere. Am cunoscut oameni apropiați doamnei Ági, care mi-au deschis și mai mult universul ei.

În tot acest timp, m-a impresionat discreția doamnei Ági. Talentul ei era evident, dar felul în care îl oferea lumii rămânea liniștit, fără dorință de aplauze sau recunoaștere. Această combinație de măiestrie și bunătate mi-a adus aminte de soțul meu și de cât de rar întâlnești oameni care nu se pierd în propriul ego.

Au existat însă și momente de frustrare. La început, mă simțeam singură în admirația mea. Cum puteam să prețuiesc atât de mult această formă de sensibilitate, când cei din jur nu o înțelegeau? Modestia artei, sau poate a mea, nu conta. A urmat o perioadă de supărare, în care fiecare apreciere a mea pentru artă părea un secret ce nu putea fi împărtășit, o flacără care ardea doar în mine.

Și totuși, timpul aduce daruri. Am avut șansa să o întâlnesc pe doamna Ági și să văd cu ochii mei talentul care nu cerea recunoaștere și bunătatea care nu cerea laude. Toate emoțiile și neliniștile mele s-au așezat atunci, firesc, la locul lor.

Nu eram naivă pentru că iubesc frumosul. Eram doar fidelă unei părți din mine.

Astfel, între discreție și talent, între supărare și revelație, am învățat că adevărata artă nu este despre aplauze. Este despre dăruire. Despre felul în care frumosul se așază în tine și te schimbă încet, fără zgomot. Și despre cât de prețios este să întâlnești oameni care îți confirmă, fără vorbe mari, că ceea ce simți este autentic.

Dar cum a hrănit influența artei doamnei Ági dorința mea profundă de frumos? Simțeam o atracție subtilă care mă trăgea dincolo de rigoarea cifrelor și a planurilor precise.

În lumea IT, de multe ori am primit complimentul că am un talent înnăscut pentru organizare și mă simțeam confortabil în precizie, planuri și proceduri. Dar aici, în jurul artei doamnei Ági, am simțit că există ceva mult mai profund: arta unește oamenii, creează conexiuni pe care niciun algoritm sau nicio structură tehnică nu le poate reproduce.

Acolo, printre culori, gesturi și priviri, am descoperit că locul meu nu este doar să fac lucrurile să funcționeze, ci să fiu parte dintr-un spațiu unde frumusețea și generozitatea se întâlnesc.

În timp, prezența ei s-a așezat în mine ca un fel de busolă invizibilă. Mi-a modelat răbdarea, m-a învățat să privesc detaliile cu atenție și să le apreciez, chiar dacă, la prima vedere, păreau simple sau discrete. Mi-a arătat că modestia și talentul se completează și că a dăruii din experiență, fără a cere recunoaștere, este unul dintre cele mai frumoase gesturi pe care le poate face cineva.

Această influență a adus în mine o deschidere mai mare: să mă bucur de detalii, să respect creativitatea, să prețuiesc discreția și să învăț că emoțiile și aprecierea sinceră pentru frumos nu sunt slăbiciuni, ci o formă de forță. Mi-a confirmat că este în regulă să simt cu intensitate, să fiu atentă la gesturi și nu doar la rezultate și să fac loc în viața mea lucrurilor care mișcă sufletul, nu doar mintea.

Influența doamnei Ági nu s-a măsurat în premii sau recunoașteri formale, ci în felul subtil, dar constant, în care mi-a schimbat modul de a vedea și de a simți lumea din jur.

În artă, talentul și munca ei sunt evidente, iar modestia îi însoțește fiecare pas.

Cu mulți ani în urmă, fiind în căutarea unui artist din Brașov care să se potrivească gusturilor noastre pentru calendarele de birou editate la sfârșitul fiecărui an, ne-au atras atenția lucrările doamnei Ágnes Ferencz.

Mi-am dat seama că îmi plac foarte mult lucrările dânzei și am început să o vizitez în atelier.

Am văzut atmosfera de acolo și am simțit că, de fapt, este altfel: un pictor atipic care, din timpul dedicat propriilor creații, își făcea vreme să lucreze cu copiii.

LBRIS

We know
books

F.A.V. 2020 Juli 22

În mai multe rânduri, ducându-i calendarele editate, cu imagini din lucrările dânzei, mă dojenea că aduc prea puține pentru a le împărți cunoscuților. Abia mai târziu am aflat că, ani de-a rândul, nu doar noi păstram câteva calendare, atașate unul de altul, pentru a putea rămâne cât mai mult timp aproape de frumusețea lucrărilor sale în acuarelă din anii precedenți.

Am dus apoi copiii noștri la ateliere de modelaj după orele de la școala germană și am văzut cât de frumos le explica și cât de liber îi lasă să lucreze.

Țin minte că era un album cu imagini ale lucrărilor lui Gaudí la dânsa în atelier și ne-a spus că doritorii pot să se oprească din lucru și le va explica puțin din istoria artei. Le-a povestit despre arhitectură, culori intense și texturi. Pentru mine era inedită atmosfera, copiii s-au oprit, au ascultat, au pus întrebări. Am simțit atunci și mai multă afinitate pentru universul creat de dânsa cu răbdare și pasiune. Copiii noștri mergeau cu plăcere la dânsa în atelier.

Doamna Ági mergea în natură sau pe străzile orașului și picta, în fiecare an, lucrări noi, special pentru a fi tipărite pe calendarele noastre de la sfârșitul fiecărui an. Nu lucra niciodată altfel: își așeza șevaletul direct la fața locului și, chiar dacă ploaia o uda sau adierile îi clătinau umbreluța, lăsa lumina, culorile și atmosfera clipei să intre pur și simplu în acuarelă. Fiecare lucrare, așternută pe hârtie de acuarelă, era o clipă prinsă între mâinile ei, un mic miracol care ajungea apoi în birourile noastre, aducând orașul și natura aproape de noi. Era arta care respira în aer liber.

Pentru că îmi plăcea Poarta Ecaterinei, am rugat-o de două ori să o picteze. Mă gândeam că, fiind un alt anotimp decât în lucrarea anterioară, locul va spune o altă poveste. Iar dânsa mi-a răspuns cu seninătate că este în regulă: „*lumina nu este niciodată aceeași.*”

De fiecare dată când pășeam în atelierul ei, simțeam nevoia să surprind totul în fotografii, dar dânsa mă oprea întotdeauna cu un zâmbet ștrengăresc și o autoritate care nu te lăsa să te împotrivești. „*Astăzi vei purta șorțul!*” Șorțul, greu și plin de urme de lut folosit, devenea semnalul că e timpul să te pui pe treabă. Înainte de a începe, așteptai la rând la roata olarului, iar ea pregătea din timp bucăți din calupul mare de lut, pe care le înmuia ușor, frământându-le, pentru ca materialul să fie mai ușor de modelat pentru copii și ei să se poată concentra pe creație.

Biserica Neagră din Braşov, privită dinspre Piaţa Sfatului.